

שלומית גלאון ז"ל

נולדה בעמק יזרעאל, בנהלל, ב- י' באלול תרפ"ד 9.9.1924 בת אליהו והדסה שליין ממיסדי נהלל, שורשים וצמרת. אחות לעמוס, אריק ויהודה. נישאה בראשונה לאריה סלוצקי, אביה של תרצה שנהרג במלחמת תש"ח בקרב נבי דניאל, במבואות ירושלים. נישאה בשניה לאריה גלאון אביו של נדב. סבתא לנכדים ונינה.

הייתה מלאת אנרגיה, מושרשת במסורת חגי- היהדות וא"י שהעבירה לעומק לילדי הגן, בלשון עשירה של ספורי מקרא, הגישה להם ספרי ילדים קלסיים ושירי א"י. לשון חדה, ביקורת ובצדן עליזות, שירה ומצב-רוח מרומם – לא היו זרים לה. דורות של ילדים התחנכו ב"גן שלומית" ולמדו צעדים ראשונים בכתות א'-ב'. לשלומית היו ידי – זהב, אהבת וידיעת הצומח והחי שהורישה לילדיה: תרצה – הוראה ועיסוק בביוולוגיה, נדב – ד"ר דולינל, רופא לבע"ח – וטרינר. הייתה מסורה למשפחות הצעירות ולנכדיה, טפלה במסירות בבעלה אריה בעת מחלתו עד לפטירתו, והייתה גאה במשפחות הצומחות והמתפתחות בהסתעפויות לדורותיהם.

שלומית

אהבת את העמק- ערש ילדותך

אהבת את משפחתך השורשית המסועפת הגדולה

ומשפחתך הקטנה: אריה, ילדיך תרצה ונדב ובניהם נכדייך.

אהבת לגדל ילדים, ילדי הגן – ופרחי גןך – ילדי גינת ביתך.

אהבת חגים, מסורת, עברית כהלכתה וכמה קללות בריאות פה ושם.

מתחת שכבה עליונה – חיצונית של דיבור בוטה וציני – גננת, מורה, מחנכת, מסורה לנפשות

רכות, ומפלטת להן דרך והתפתחות בטיול, צליל, צבע, רקוד, הומור ועברית עשירה. ככל

שעבר הזמן – לא פעם התמודדת עם קשיים – אירועים בריאותיים קשים – באומץ לב,

בעקשנות, בגבורה נפשית ובהתמדה נמשכת.

מברכתו של עמוס אחיה של שלומית ליובל ה- 70 של שלומית:

"כאשר הגעתי לגיל 20 יצאתי את הבית לבריגדה, ושלומית, באותם ימים אל-חוטאית וקשרית

מצטיינת, מן הטובות בארץ, ועשתה הרבה ימים ולילות בעבודה התנדבותית זו, אך כל זאת

מבלי לזנוח את עבודת – הבית.."

"שלומית למדה בסמינר למורים והייתה לגננת ובתור שכזו הגיעה למעין צבי, שם נישאה

שנית לאריה גלאון."

וממשיך עמוס:

"כן, את התור לעולם האמת, לעולם שכולו טוב, אין אנו קובעים, ואין לנו שליטה עליו. גם טובי

הרופאים, מצליחים לפרקים רק לדחות קמעה את הקץ, אך לא יותר מזה. אל תתפסו לנימה

של עצבות, זה דרכו של עולם. ולילדים שבחבורה, לנכדים, אתם מסתכלים עלינו, כעל זקנים,

קצת כבדי שמע, קצת קהי – עיניים, קצת מסוידיים, סוחבים מיחוש פה ומיחוש שם, אפילו לא

תמיד מדברים לעניין – אז דעו לכם, כי גם אנחנו היינו ילדים כמוכם, בטרם נגסו בנו שיני

הזמן- גם לנו הייתה ילדות יפה ומאושרת, שיחקנו בקלס ובבובות ובכדור מלא סמרטוטים,

רכבנו על פרדות וסוסים בשבתות, בוססנו בבוץ בחורף, וידענו גם ימי שרב – הלכנו לקטוף

נרקיסים בביצה, כלניות בגבעה ורקפות בהר. כן, היה לנו זוג נעליים אחד וחליפת-בגדים אחת

או שתיים, אך זה לא גרע מחדוות ילדותנו, כך לבשו כולם וזה מה שהיה אז. אם היה לנו בית-

חם ואוהב, בו גדלנו ובגרנו, והיינו לאנשים, לסבתות ולסבים, ואם יש דבר יקר וחשוב, זה

לשמור על איחוד המשפחה ושלימותה, בייחוד בשמחות וביגונות."

שלומית – נוחי בשלום

היי שלוה

המסע תם.

דברי פרידה מרון קוגלמן

לשונות עמיתים

אמא יקרה,

לא זמן שלוחה לי ענת בתי, נכדתך, קישור לאתר בו ש"י עגנון, בערוך ימיו, קורא בקולו את הפרק הראשון בסיפורו "במי ימיה". "מעט ורעים היו ימי שני חייה" פותח עגנון. ימין, אמא, לא מעטים היו וגם אם לא תמיד היו טובים לא היו רעים. ידעת להפיק מימך את המיטב, ליהנות מהם, לברך על היש, למחול על האין, להתגבר על סבל ומכאוב, להמשיך הלאה ולשמוח בחלקך. סיפורי ילדותך כצברית בגלל וסיפורי הדורות הקודמים של משפחתך, משפחת שליין, בגולה עמומים מעט ואף תלויים בזוית המספר. אחיך, השלושה, העידו תמיד כי את היית בעלת הזיכרון הטוב ביותר ביניהם והכלת את כל תולדות המשפחה לפרטי פרטים. אך מכיוון שזיכרונו נפגע כבר לפני שנים רבות אחיך משלימים בזיכרונם או מדמיונם, את הפרטים.

בשנות העשרים-שלושים של המאה הקודמת לא צילמו תמונות ילדות רבות. בין המעטות זכורה לי אחת ובה, בניגוד לתדמית "ילדי תנועה מפונקים" שלפעמים מוזכקת לבני ההתיישבות העובדת, את נראית עומדת יחפה, בשמלה בלזיה וראש מגולח כנגד הכינים. אבל חיוךך שמח ומלא אור ובסחחן. ילדותך לא הייתה קלה ושלוה; בעבודות בית עם עבודות שדה מדישות - האכלת בהמות ועופות, גן ירק ושאר מלאכות. דורך קיבל חינוך מעולה מטובי המורים והמחנכים שהרכיבו בתלמידיהם דרך ארץ, אהבת הארץ, אהבת ספר ואהבת אדם. במעט שעות הפנאי בילית עם שלושת אחיך, כולל קצת "כאפות" ומשחקי בנים. זיכרונו המזונו, זריזות כפיך וחריצותך הובילו אותך ללימוד מקצוע מסובד וראוי, לפחות בימים ההם, מורה וגנת.

במלחמת השחרור התאלמנת וכדרכך התגברת המשכת הלאה. כעבור מספר שנים נקלסת בקיבוץ מעין צבי, אז קיבוץ צעיר של עולים חדשים. את, צברית שורשית, בת נהלל המושב הוותיק, השורשי, הפכת למעין "אליעזר בן יהודה" בקהילה ייקית, אמנם קהילה חמה אך מאוד שונה. פגשת שפה שלא הבדילה בין "מסמר" ו"מסמרה", הגתה והמצאיה מליט כמו "טק-פילה" ו"דופיה". ולמרות שתתן התחברת והסתגלת ללא התעשאות, בתרצות ובשקידה בחברה ובעבודה. שנים עבדת כמורה תכנתת, זכית והעמדת דורות רבים של תלמידים. עשרות שנים אחר כך היית יכולה לפגוש אדם בוגר בציבור או כרחוב, וכדרכך בפנייה ישירה מאד להגיד "גם הוא למד אצלי קרוא וכתוב".

לצד העבודה תמכת באבא באהבה ובמסירות לאורך שנות מאלתו הארוכות. טרם מלאו לך חמישים לאחר האירוע המוזי הראשון איבדת כמעט לחלוטין את יכולת הדיבור, הכתיבה והזיכרון. אבל בכוח רצון עילאי וכמות טובה של חומר אפור משובח שנשאר השלמת כמעט הכל. אמנם נאלצת לעזוב את ההוראה אבל מצאת עולם חדש במלאכה. ביחס תפירה, תיקון והטלאה וגם בערב תמיד עסקה באפייה, סריגה, הכנת ריבות תפירת תיקים ורובות. כנגלה חרצה תמיד פעילה. בסחחות עצמן, הכל לכד, לא מוכנה לקבל עזרה, מנקה את הבית, ומטפחת את גינתך האהובה. מילדותך עד ימך האחרונים הייתה כך תשוקה עצומה לניסוח עשבים.

את ילדיך דחפת ללימוד והשכלה. ראית בכך הבטחת העתיד ומפתח להצלחה. עמדתו במשימה הפקת מכך לא מעט גאווה. הצטרפת שבפריחתנו המקצועית עזבו את הקיבוץ, התרחקו השארנו אותך מעט בזדה. כל עוד יכולת נסעת וטיילת. את מרצן ודאגתך העברת לנכדים, שיהיו בריאים, שיהיו משכילים. את שש עשרה שנות אלמנותך חיית לבד בקיבוץ משתנה ומתפרט. מדרך הסתגלות, לא בכית, לא התלוננת. חיית בצנעה ובשקט, פוגשת מעט חכרות חברים שזכרו לך חסד נעורים. אהבת שמחות, טיולים ובילויים, עם כוח רצון עז ומרץ בלתי גללה. מוכנה לרקוד ולפזז בכל שמחה אליה הזמנת. "קח אותי לים", "קח אותי לחו"ל" היית חזרת ואומרת גם בשנותיך האחרונות והפחות בריאות. בחדשים האחרונים נחלשת אך לא ויתרת. קשה הייתה לך התלות, לא אהבת את אובדן העצמאות בבית החולים חזרת ודרשת "קחו אותי הביתה". לקחנו אותך הביתה וטוב שסיימת את חיך הארוכים כפי שרצית בביתך, במיטתך.

גשתל לשמור על מה שאהבת ועל מה שיש, גם למענו וגם למענך. נחיי בשלום על משכבך. נדב בך